

да оздравѣя. Чухъ единъ пѣтъ, тя казваше на баща ми, че въ молитвата си обещала да ме заведе на поклонение при свети Ивана. Татко каза, че може да отидемъ всички заедно въ манастира за Великденъ. Като чухъ това, много се зарадвахъ и тази радостъ не ме напусна до самото отиване. Бързо започнахъ да оздравявамъ. Това радваше родителитѣ ми, и тѣ почнаха да приготвяватъ необходимитѣ нѣща за поклонението — подарѣцитѣ. Майка ми започна да тъче платно за ризи и кърпи. Следъ това изтъка и една черга и изплете чорапи за подарѣкъ на манастира.

Още отъ понеделникъ на страстната седмица започнаха да минаватъ манастирджии — поклонници презъ нашия градъ. Съ коли, съ коне и пеши пристигаха и пълнѣха страноприемницитѣ (хановетѣ) въ нашата улица. И азъ и майка ми ги запитвахме отъ де сж. Нѣкои познавахме и по облѣклото имъ. Имаше отъ Чирпанъ, Ихтиманъ, Ст. Загора, Котелъ, Копривщица, Карлово, отъ Софийско и другаде. Между поклонитѣ виждахме старци и баби, задѣнали се съ доста голѣми цедилки (раници), пѣтували по 6—7 дена пеши. Не за икономия пѣтуватъ тѣ пешъ, а тѣй трѣбвало да се пѣтува, когато се отива на поклонение при свети Ивана — за опрощение на грѣховетѣ. Повечето отъ тѣхъ се обещали да отидатъ на поклонение, поради разни нещастни или щастливи случки.

Татко каза, че ние ще отидемъ съ кола, защото азъ съмъ още слабичкъ.

Пѣтуването. Въ срѣда дойде чичо Христо отъ с. Яхиново съ биволската кола. Бѣха се събрали всички роднини и съседи да ни изпроводятъ. Много жени даваха пари на мама и на леля да за-